

Ahogy nem lehetett meglepődni azon, hogy Románia [leszerepelt a labdarúgó Eb-n](#), úgy azon sem lehet, hogy az olimpián néhány kivétellel kudarcot vallottak a romániai sportolók. Ennek az országnak a sportszövetségi rendszere, a sportmentalitása katasztrofális állapotban van, és ez a többi posztkommunista országra is vonatkozik. Még talán Magyarországra is, ahol azért **lennének kitépni való gyökerek**.

A román fociválogatott franciaországi leégése után

ment a fogadkozás, hogy majd az olimpián megmutatjuk,

hogy milyen jók vagyunk – aztán megkezdődtek az ötkarikás játékok, és sehol semmi, még azokban a sportágakban sem, amelyekben a románok évtizedekig nagyon jók voltak, mindig hoztak érmekeket, például tornában.

Igaz, mentette az ország becsületét az olimpián mégis néhány sportoló, akik érmekeket, illetve jó helyezéseket értek el, de még a világsajtó is Románián élcelődött a hamisított sportruházatért.

A sport kevés kivétellel az aktuális társadalom tükörképe – **ahol egészséges a mindennapi**

élet, ott a sportolók is eredményesebbek.

A nagy világeseményeken, világbajnokságokon, olimpiákon általában azok az országok aratnak diadalt, vagy azok a szegmensek (itt az adott országok sportszövetségeire gondolok), ahol a dolgok rendben vannak.

Ahol valóban azokból a sportolókból lesznek az olimpikonok, akik kitartó munkával, éjt nappallá téve dolgoznak és eredményeket érnek el, nem pedig azok, akiknek **mondjuk az apja cége egy adott szövetségnek vagy az olimpiai bizottságnak a beszállítója vagy partnere.**

Kelet-Európa mindig panaszkodik,

hogy a sportban azért van lemaradva a Nyugattól, mert kevés a pénz. És bezzeg azok a régi olimpiák, azok a régi BEK-sorozatok, satöbbi... Nem, többek között azért van lemaradva, mert a sportági szövetségeket, a klubokat, az egyesületeket keresztül-kasul szövi a korrupció a legalacsonyabb szintektől!

Mert például az az asztaliteniszező gyerek, aki az előzetes kiírás szerint teljesíti azt, amit elvárnak tőle, és ezek után mégsem ő megy a nemzetközi versenyre, hanem más, hogyan fogjon újra ütőt a kezébe...? Hogy menjen ismét fociedzésre az a gyerek, aki középcsatárként ontja a gólokat, de a külföldi tornára az edző bácsi mégis a támogató fiát teszi be arra a posztra? **Hogy lesz azokból a gyerekekből sportoló, olimpikon, akik edzésen nem a legújabb taktikai utasításokat kapják meg a nagyobb csapattársaktól vagy az edzőktől, hanem azt, hogy a hét végén melyik sporteseményre hogy lehet fogadni?**

Kelet-európai betegség ez Fehéroroszországtól Romániáig, Szlovákiától Szerbiáig – a sport mindenütt odáig degradálódott, hogy fontosabbak az oddsok, mint az eredmények, fontosabb a munka nélkül, bundázással megszerzett pénz, mint az olimpiai érem vagy a bajnoki cím.

Bunda bunda hátán,

csalás csalás hátán – és ez alól az olimpia sem kivétel, tessenek csak jól utánanézni egy-egy birkózó- vagy bokszeccs hátterének. S itt nemcsak román, illetve kelet-európai betegségekről van szó. Félő, hogy elvesz ennek az egésznek az értelme, amit sportnak vagy egészséges versenyzésnek hívunk.

Sokan csodálkoznak, hogy egyesek hogy tudnak olimpián, foci Eb-n vagy vb-n a románok ellen szurkolni – hát ezért, az ilyen esetekért! **Mert az ellenük való szurkolással a korrupt román, illetve kelet-európai sportvezetők, klubtulajdonosok, bizottságok ellen is tiltakozik a szurkoló.**

Mert talán ez az egyetlen esély, hogy észrevegyék magukat – azt, hogy évek óta egyre többször koppan a padlóhoz a seggük, és mégsem hajlandók odébbállni. Mégsem képes az állam se beleavatkozni a sportszövetségek belügyeibe, holott már **rég bele kellett volna nyúlni és eltávolítani a köztudomásúan kártékony, gőgös, mindenkinél mindent jobban tudó beosztottakat, klubvezetőket, felelősöket.**

Új törvényeket, megegyezéseket alkotni, folyamatosan beszélni arról, hogy mi és hol, illetve hogy romlott el, s hogy ezeket a hibákat hogyan lehet kijavítani. Mint például egy kézilabdameccsen a szünetben.

Mert a presztízsveszteség óriási – Oroszországnak is nagyon fájnak az eltiltott sportolók, de legalább megtanulják Moszkvában, hogy **nem a hetvenes évek NDK-jában élünk**, az államilag irányított dopping a legfőbb bűn a sportban. S ez nemcsak Oroszországra vonatkozik, hanem másokra is. Szegény Pars Krisztián kimegy kalapácsot dobni, s meglátja, hogy ott van az a fehérorosz versenyző, akit többszörösen doppingoláson kaptak az elmúlt években. **Hogy is van ez, kérem...? Hogyhogy ott van..?**

Ha másban nem is, a sportban még lennie kell becsületnek. Máskülönben **megette a fene az egészet, fair play-estül és olimpiai-eszméstől együtt.**